

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.835 van 26 februari 2009
in de zaak RvV 33.061 II

In zake: ██████████

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Rue Saint-André 5
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat ██████████ die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 30 september 2008 tot weigering van verblijf (bijlage 26 quater) en van het bevel tot terugbrenging (bijlage 38), betekend op 30 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2009.

Gelet op de terechtzitting van 22 januari 2009 waarbij de behandeling van de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 19 februari 2009.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2009 waarbij de voogd van de verzoekende partij wordt opgeroepen te verschijnen op de terechtzitting van 19 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VANHERCK, loco advocaat H. VAN VRECKOM, en voogd A. PONCELET, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster en haar broer vergezelden als minderjarigen hun moeder toen die op 30 augustus 2005 een asielaanvraag indiende.

1.2. Op 3 november 2005 verklaarde Polen zich akkoord met de terugname op grond van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin II-verordening).

1.3. Op 20 april 2006 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 [REDACTED]).

1.4. Verzoekster verdween samen met haar moeder en broer om dan opnieuw in België aan te komen, zonder haar broer, op 16 november 2006.

1.5. Op 17 november 2006 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot het vasthouden op een welbepaalde plaats ten aanzien van verzoekster en haar moeder.

1.6. Op 24 januari 2007 werden verzoekster en haar moeder overgedragen aan Polen.

1.7. Verzoekster kwam opnieuw naar België op 17 augustus 2007 en diende als niet begeleide minderjarige een asielaanvraag in op 9 april 2008.

1.8. Op 9 april 2008 werd verzoekster als niet begeleide minderjarige vreemdeling geregistreerd en kreeg ze een voogd aangewezen bij de Dienst Voogdij van de FOD Justitie. [REDACTED]

1.9. Polen verklaarde zich op 21 augustus 2008 bevoegd om verzoekster terug te nemen op basis van artikel 16 van de Dublin II-verordening

1.10. Op 30 september 2008 nam de gemachtigde van de minister naar aanleiding van de in punt 1.7. vermelde aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26 quater). Verzoekster werd hiervan op dezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt thans de eerste bestreden beslissing.

1.11. Tegelijk met de in punt 1.10. vermelde beslissing werd aan de voogd een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) afgeleverd.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging.

2.1. In fine van het verzoekschrift vraagt verzoekster de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. De Raad merkt op dat in de huidige stand van de wetgeving betreffende de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures bijgevolg kosteloos zijn. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het in punt 2.1. gestelde verzoek.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. De eerste bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen en van art. 16, § 1 e) van de Europese Verordening (EG) 343/2003. Uit het Eindverslag van 09/04/2008 blijkt dat betrokkene op 24/01/2007 een asielaanvraag in Polen heeft ingediend en de Poolse overheid heeft op datum van 21/08/2008 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene is een niet-begeleide minderjarige.

Betrokkene had reeds eerder op 30/08/2005 samen met haar moeder S.J. asiel gevraagd in België. Na een terugnameakkoord van Polen dd. 03/11/2005 werden betrokkene en haar moeder naar Polen teruggebracht.

Betrokkene verklaart in april 2007 samen met haar moeder Polen te hebben verlaten en teruggekeerd te zijn naar Dagestan. Betrokkene verklaart dat zij niet weet waar haar moeder is en dat ze in augustus 2007 alleen terugreisde naar België. Betrokkene vroeg asiel in België op 09/04/2008.

De Belgische overheden hebben geen bewijs van betrokkene haar aanwezigheid in België voor haar asielaanvraag op 09/04/2008. Betrokkene geeft ook geen gedetailleerde informatie over haar mogelijk verblijf hier voor april 2004. Ook van de mogelijke terugkeer kan betrokkene geen verdere informatie geven en geen bewijsstukken voorleggen. Om die reden kunnen de Belgische overheden geen geloof hechten aan deze verklaringen.

Betrokkene verklaart een oom in België te hebben, S.A. die de Belgische nationaliteit heeft, een tante T.Z. die een erkend vluchteling is en een neef van haar moeder S.K. die ook de Belgische nationaliteit heeft. Behalve de aanwezigheid van deze familie, heeft betrokkene geen specifieke elementen aangehaald waarom haar asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. De aangehaalde familie behoort niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art.2§1) van de Verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp van deze familie in België.

Betrokkene verklaart in goede gezondheid te verkeren.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van art. 3 §2, art.7 of art. 15 van de Verordening.

Bijgevolg moet de bovengenoemde: zich aanbieden bij de Poolse overheden."

3.2. In een eerste en enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpt verzoekster een manifest gebrek aan motivering op en een kennelijke appreciatiefout die een schending uitmaakt van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 3, §2, 6 en 15.1 van de Dublin II-verordening en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (wet van 29 juli 1991).

3.3. Verzoekster stelt dat niet betwist kan worden dat zij een niet begeleide minderjarige vreemdeling is. Verzoekster wijst er onder andere op dat voor niet begeleide minderjarigen artikel 6 van de Dublin II-verordening dient te worden toegepast en dat België dan de verantwoordelijke staat voor de behandeling van haar asielaanvraag is. Volgens verzoekster is de tegenpartij op grond van artikel 6 van de Dublin II-verordening in combinatie met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht in de bestreden beslissing aan te geven waarom het criterium voorzien in artikel 6 van de Dublin II-verordening niet toegepast wordt. Verzoekster wijst erop dat zij in een brief, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, uiteengezet heeft dat de asielaanvraag van een niet begeleide minderjarige moet worden behandeld in het land waar de minderjarige de asielaanvraag indient en in ieder geval in het land waar een familielid zich bevindt dat het kind ten laste neemt. Verzoekster benadrukt dat de bestreden beslissing hier niet op ingaat.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek

onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing bevestigd wordt dat verzoekster een niet begeleide minderjarige is.

3.6. Artikel 6 van de Dublin II-verordening bepaalt het volgende:

*"indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij de lidstaat waar een lid van zijn gezin zich ophoudt, voor zover dit in het belang van de minderjarige is.
Bij ontstentenis van gezinsleden berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend."*

3.7. Daargelaten de vraag of in casu de toepassing van het in artikel 6 van de Dublin II-verordening vermelde criterium een andere verantwoordelijke lidstaat zou opleveren, stelt de Raad vast dat verzoekster dient te worden bijgetreden waar zij stelt dat de bestreden beslissing, ondanks de expliciete bevestiging van verzoeksters hoedanigheid van niet begeleide minderjarige, in haar motieven niet ingaat op de toepassing van dit criterium. Dit klempt des te meer aangezien verzoekster middels haar schrijven van 18 augustus 2008 dat zich in het administratief dossier bevindt en dat werd gericht aan de verwerende partij, had aangedrongen op een toepassing van artikel 6 van de Dublin II-verordening door daarin het volgende op te nemen: *"Bovendien bepaalt de Europese Verordening 343/2003 omtrent niet begeleide minderjarigen dat de asielaanvraag moet worden behandeld in het land waar de minderjarige de asielaanvraag indient en in ieder geval in het land waar een familielid zich bevindt dat het kind ten laste neemt. Dat is zeker het geval voor België en helemaal niet voor Polen."*

3.8. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister de andere elementen uit het hierboven aangehaalde schrijven van de verzoekende partij wel onderzoekt en op grond hiervan in de bestreden beslissing tot volgend besluit komt: *"Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van art. 3 §2, art.7 of art. 15 van de Verordening."* In de beslissing wordt de niet-toepasselijkheid van de mogelijkheid tot afwijking uit artikel 3, § 2 en de gezinsherenigingsclausules uit de artikelen 7 en 15 van de Dublin II-verordening besproken, maar er wordt geen gewag gemaakt van de (niet-)toepasselijkheid van artikel 6 van diezelfde verordening.

3.9. In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij over tot een a posteriori-motivering van de bestreden beslissing en stelt ze dat uit de samenlezing van de artikelen 4 en 6 van de Dublin II-verordening blijkt dat de Poolse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het asielverzoek. Deze a posteriori-motivering kan het vastgestelde motiveringsgebrek geenszins rechtzetten. Opvallend is dat, hoewel deze redenering op geen enkele wijze teruggevonden kan worden in de bestreden beslissing, de verwerende partij besluit dat *"de motivering zoals die voorkomt in de bestreden beslissing getuigt van de correcte toepassing van de Europese regelgeving voormeld."*

3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing manifest onredelijk heeft gehandeld door in haar motieven op geen enkele wijze in te gaan op de toepassing van artikel 6 van de Dublin II-verordening, terwijl de gemachtigde van de minister verzoekster wel degelijk heeft geregistreerd als niet begeleide minderjarige

vreemdeling en verzoekster hierop uitdrukkelijk had gewezen in haar schrijven van 21 augustus 2008. De overige motieven volstaan niet om de bestreden beslissing afdoende te schragen. Er werd een schending van de motiveringsplicht aangetoond die volstaat om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten. Bijgevolg dienen verzoeksters verdere betoog ter ondersteuning van haar enig middel en de andere opgeworpen geschonden bepalingen niet te worden besproken aangezien dit geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.11. De motivering van de tweede bestreden beslissing luidt als volgt: *“reden van de maatregel: beslissing tot weigering van verblijf (26 quater) op basis van terugnameakkoord met Polen.”*

3.12. Voor zover het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat hiertegen geen middel wordt ontwikkeld. Aangezien de eerste bestreden beslissing echter wordt nietig verklaard en verzoekster derhalve een openstaande asielaanvraag heeft die onverenigbaar is met een verwijderingsmaatregel en de tweede bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar de eerste bestreden beslissing, dient zij uit het rechtsverkeer te worden genomen en dient zij te worden vernietigd.

3.13. De verzoekende partij heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing, wat aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Vernietigd worden:

- de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 30 september 2008 tot weigering van verblijf (bijlage 26 quater)
- het bevel tot terugbrenging (bijlage 38), betekend op 30 september 2008.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.